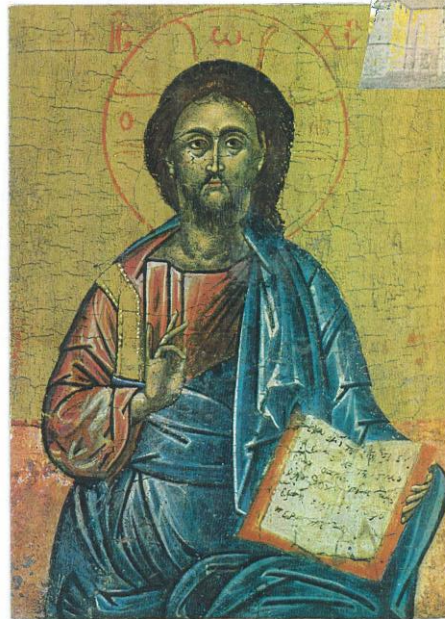

ŽUPNIJSKO PISMO

ŽUPNIJE MARIJA SNEŽNA SVETINA

Od 3. novembra do 1. decembra 2024

KRISTUS KRALJ VESOLJSTVA

-2-

OZNANILO

<p>NEDELJA, 3. NOVEMBER 34. NEDELJA MED LETOM ZAHVALNA NEDELJA SV. VIKTORIN PTUJSKI, škof, mučenec SV. JUST TRŽAŠKI, mučenec Lektor: Betka in Tinkara Vrbovšek</p>	<p>10.30: Za Rozalijo Vrbovšek; Za Jožeta in Justino Vezovnik; Mariji v zahvalo;</p>
<p>SREDA, 6. NOVEMBER SV. LENART, opat SV. MONRAD KOPRSKI, redovnik SV. DEMETRIJAN (MITJA), škof</p>	<p>16.00: Za Karla Zajc; Za župljane;</p>
<p>SOBOTA, 9. NOVEMBER POSVETITEV LATERANSKE BAZILIKE V RIMU SV. URSIN, škof SV. TEODOR (BOŽIDAR, DARKO) mučenec</p>	<p>10.00: KRST: NINA JURKOŠEK 11.00: DIAMANTNA POROKA: MARIJA IN KARL JELENC</p>
<p>NEDELJA, 10. NOVEMBER 32. NEDELJA MED LETOM SV. LEON VELIKI, papež cerkveni učitelj SV. ANDREJ AVENTINSKI, duhovnik Lektor: Lidija in Gregor Vrbovšek</p>	<p>10.30: Za Rozalijo Mlakar, Za Slavkoto Vrbovšek, obletnica, za ženo Veroniko in za ostalo sorodstvo;</p>
<p>SREDA, 13. NOVEMBER SV. STANISLAV KOSTKA, redovnik SV. BRIKCIJ, škof SV. HOMOBONUS, trgovec, čudodelnik</p>	<p>16.00: Za Ivana Klinar; Za Martina Štarkel; Mariji v zahvalo;</p>

-3-

NEDELJA, 17. NOVEMBER

<p>33. NEDELJA MED LETOM SV. ELIZABETA OGRSKA, kneginja, redovnica SV. EVFAMIJA IN TEKLA; mučenki Lektor: Alja in Nina Videc</p>	<p>10.30: Za Poldko Videc in za starše Videc - Toplišek; Za Ivana in Frančiško Kolar, za brata Franca in Zlatkoto, za stare starše in za vse sorodnike Kolar Teršek;</p>
<p>SREDA, 20. NOVEMBER SV. EDMUND, kralj SV. GELAZIJ I, papež SV. MARIJA FORTUNATA VITI, redovnica</p>	<p>16.00: Za Rozalijo Mlakar; Za Marto Jurkošek;</p>
<p>NEDELJA, 24. NOVEMBER 34. NEDELJA MED LETOM KRISTUS KRALJ VESOLJSTVA SV. ANDREJ DUNC LAC, duhov- nik in drugi vietnam 3ski mučenci SV. FLORA (CVETKA) in MARIJA mučenki SKLEP TEDNA ZAPOROV IN ZAČETEK TEDNA KARITAS</p>	<p>10.30: Za Ivana Klinar; Za starše Slavo in Gustija Gorišek</p>
<p>SREDA, 27. NOVEMBER SV. MODEST in VIRGIL, škofa, apostola Karantanije SV. BRONISLAV, mučenec MARIJA S ČUDODELNO SVETINJO</p>	<p>16.00: Za duhovne poklice; Za verne duše;</p>

<p>NEDELJA, 1. DECEMBER 1. ADVENTNA NEDELJA NEDELJA KARITAS SV. EDMUND CAMPION, mučenec SV. KARL FOUCAULD, mučenec Lektor: Lidija in Gregor Vrbovšek</p>	<p>10.30: Za Rozalijo Mlakar; Za župljane;</p>
---	---

VENČANJE CERKVE: V NOVEMBRU VENČA VAS KANJUJE VSEM: KI VENČATE CERKEV: HVALA IN BOG POVRNI!

Župnijski urad SVETINA: Tel: 031 786 120

GOTSKA OKNA

Naša cerkev z novimi okni je zares LEPA »GOTSKA CERKEV«. Okna stanejo 19.700 Evrov. DO 15. novembra še moramo zbrati 8.500. Za glavni oltar smo plačali tudi že 2.00 Evrov. Trenutno imamo zares velike izdatke za cerkev.. Vsem, ki ste že kaj darovali: ISKRENO BOG POVRNI! Ampak zbirati moramo še naprej. Poglejte, če je še kaj »takozvanih«, za vaše gospodinjstvo NE NUJNO POTRBNIH Evrov v Vašem žepu, pa bi jih dali za naša gotska okna. Morda se bo kaj našlo! Še enkrat: Bog naj vam na svoj »božji način« povrne vaša dobra dela, že na tem svetu, prav gotovo vas pa čaka STOTERNO, VEČNO PLAČILO V NEBESIH!!!

Bula o napovedi rednega svetega leta 2025

UPANJE NE OSRAMOTI

FRANČIŠEK,
SLUŽABNIK BOŽJIH
SLUŽABNIKOV

Zasidrani v upanju

18. Upanje skupaj z vero in ljubeznijo oblikuje triptih »Božjih kreposti«, ki izražajo bistvo krščanskega življenja (prim. 1 Kor 13,13; 1 Tes 1,3). V njihovi neločljivi dinamiki je upanje tisto, ki tako rekoč daje usmeritev, kaže smer in cilj bivanja vernika. Zato nas apostol Pavel vabi: »Veselitate se v upanju, potrpite v stiski, vztrajate v molitvi« (Rim 12,12). Da, biti moramo »polni upanja« (prim. Rim 15,13), da bomo verodostojno in na privlačen način izpričevali vero in ljubezen, ki ju nosimo v srcu; da bo vera vesela, ljubezen navdušena; da bo vsak sposoben podariti vsaj nasmeh, dejanje prijateljstva, bratski pogled, iskreno poslušanje, zastojno uslugo, vedoč, da v Jezusovem Duhu lahko to postane rodovitno

seme upanja za tistega, ki ga prejme. Kakšen pa je temelj našega upanja? Da bi to razumeli, je dobro, da se ustavimo pri razlogih našega upanja (prim. 1 Pt 3,15).

19. »Verujem v večno življenje.«¹² Tako izpoveduje naša vera in v teh besedah najde krščansko upanje svoj temelj. Upanje je namreč »Božja krepost, s katero hrepenimo po /.../ večnem življenju kot svoji sreči«.¹³ Drugi vatikanski koncil pravi: »Če manjka Božji temelj in upanje na večno življenje, je človekovo dostojanstvo kar najhujše ranjeno, kakor to danes mnogokrat ugotavljamo, in brez rešitve ostanejo uganke življenja in smrti, krivde in trpljenja, tako da se ljudje neredko pogrezajo v obup.«¹⁴ V moči upanja, v katerem smo bili odrešeni, in ob pogledu na čas, ki mineva, smo prepričani, da zgodovina človeštva in zgodovina slehernega izmed nas nista usmerjeni k slepi pegi ali temnemu breznu, ampak k srečanju z Gospodom v slavi. Živimo torej v pričakovanju njegovega ponovnega prihoda in v upanju, da bomo večno živeli z njim. In v tem duhu sprejemamo ganljiv klic prvih kristjanov, s katerim se končuje Sveto pismo: »Pridi, Gospod Jezus!« (Raz 22,20).

20. Umrli in vstali Jezus je srce naše vere. Ko sv. Pavel izrazi to vsebino samo v nekaj besedah, uporabi samo štiri glagole, s katerimi nam postreduje »jedro« našega upanja: »Izročil sem vam namreč predvsem to, kar sem tudi prejel: Kristus je umrl za naše grehe, kakor je v Pismih, bil je pokopan in tretji dan je vstal, kakor je v Pismih. Prikazal se je Kefu, nato dvanajsterim« (1 Kor 15,3-5). Kristus je umrl, bil je pokopan, vstal je, prikazal se je. Za nas je prestal dramo smrti. Očetova ljubezen ga je obudila v moči Duha in ob tem njegovo človeškost naredila za prvo

večnosti našega odrešenja. Krščansko upanje je ravno v tem: pred smrtjo, kjer se zdi, da je vsega konec, prejmemo gotovost, da se po zaslugi Kristusa, po zaslugi njegove milosti, ki nam je bila posredovana pri krstu, »življenje spremeni, ne pa uniči«¹⁵ za vedno. Pri krstu smo namreč pokopani skupaj s Kristusom, v njem prejmemo dar novega življenja, ki podre zid smrti in iz nje naredi prehod v večnost.

In če spričo smrti, boleče ločitve, ki nas prisili, da prekinemo odnose z najbolj ljubljenimi, ni dopustna nobena retorika, nam bo sveto leto ponudilo priložnost, da z brezmejno hvaležnostjo ponovno odkrijemo dar tistega novega življenja, ki smo ga prejeli pri krstu in ki lahko spremeni dramo življenja. V svetem letu je pomembno ponovno premisliti, kako so to skrivnost razumeli verniki vse od prvih stoletij. Kristjani so na primer dolgo časa gradili krstni bazen v obliki osmerokotnika in še danes lahko občudujemo veliko antičnih krstilnic, ki ohranjajo to obliko, kot v Rimu pri Svetem Janezu v Lateranu. To nakazuje, da se v krstnem studencu začenja osmi dan, dan vstajenja, dan, ki gre onstran običajnega ritma, ki ga zaznamuje menjavanje tednov, in tako cikel časa odpira razsežnosti večnosti, življenju, ki traja brez konca. To je cilj, h kateremu smo usmerjeni na našem zemeljskem potovanju (prim. Rim 6,22).

Najbolj prepričljivo pričevanje tega upanja nam ponujajo mučenci, ki so se, trdni v veri v vstalega Kristusa, znali odpovedati življenju tukaj spodaj zato, da ne bi izdali svojega Gospoda. Vidimo jih v vseh obdobjih, v naših dneh pa so kot spoznavalci življenja, ki ne pozna konca, morda številnejši kot kdaj koli prej. Da bo naše upanje postalo rodovitno, moramo ohranjati njihovo pričevanje.

Ti mučenci, ki pripadajo različnim krščanskim izročilom, so tudi semena edinosti, izražajo ekumenizem krvi. Moja živa želja je, da bi ob svetem letu obhajali ekumensko slavo in tako pokazali na bogastvo pričevanja teh mučencev.

21. Kaj bo torej z nami po smrti? Onstran praga tega življenja nas z Jezusom čaka večno življenje, ki je v polnem občestvu z Bogom, v zrenju in udeležnosti pri njegovi neskončni ljubezni.

Tisto, kar sedaj živimo v upanju, bomo tedaj videli v resničnosti. V zvezi s tem je sv. Avguštin zapisal: »Kadar bom z vsem svojim bitjem priklenjen nate, ne bo zame nikjer bolečine ne truda in moje življenje bo živo, do vrha napolnjeno s teboj.«¹⁶ Kaj bo torej značilno za to polnost občestva? Da bomo srečni. *Sreča* je poklicanost človeškega bitja, cilj, ki zadeva vse.

Kaj pa je sreča? Kakšno srečo pričakujemo in si jo želimo? Ne minljive veselosti, bežnega zadovoljstva, ki, ko je enkrat doseženo, terja še in vedno več v spirali pohlepa, v kateri človeška duša ni nikoli sita, ampak vedno bolj prazna. Potrebujemo srečo, ki je dokončno izpolnjena v tem, kar nas urešniči, v ljubezni, tako da lahko že sedaj rečemo: »Ljubljen sem, torej obstajam; in bom večno obstajal v ljubezni, ki ne razočara in od katere me nič in nihče ne bo mogel nikoli ločiti.« Spomnimo se še besed apostola: »Kajti prepričan sem, da nas ne smrt ne življenje, ne angeli ne poglavarstva, ne sedanost ne prihodnost, ne moči, ne visokost, ne globokost, ne kakršna koli druga stvar ne bo mogla ločiti od Božje ljubezni v Jezusu Kristusu, našem Gospodu« (Rim 8,38-39).